

LBRIS

We know
books

Olivia Koudrine

Șerpoaica

Traducere din limba franceză de Diana Gradu

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

I

Sunt fiica unui criminal. Descendentă directă a unui monstru. Victima colaterală a sinistrelor roțițe din sistemul judiciar și social.

Căderea fulgurantă a tatălui meu, un chirurg plastician foarte mediatizat, a fost pe măsura faimei lui. Și, vorba proverbului, cu cât gloria l-a răsfățat mai abitir, cu atât i-a fost mai dură izbitura. Îl chema Julien Sorel și râdea adesea de omonimia asta ciudată, pentru a o pune mai bine în evidență. Copil fiind, nu am putut înțelege această aluzie recurentă. Mai târziu, mi-am dat seama că răspunsul stă în romanul lui Stendhal. O întâmplare care, rămân convinsă, a fost ca un blestem. Bunica mea paternă se căsătorise cu un anume Georges Sorel-Pérignon. Dragostea ei irațională pentru eroul romanului *Roșu și Negru* a influențat-o foarte mult în alegerea soțului. Fani împătimiți ai romanului lui Stendhal au abandonat rapid „Pérignon”, care apărea doar pe certificatul de naștere.

Această coincidență livrescă de nume a atins punctul culminant când bunica și-a numit moștenitorul Julien. Julien Sorel-Pérignon a devenit Julien Sorel;

patruzeci de ani mai târziu, „afacerea Sorel”. Un caz care a pus pe jar opinia publică. Invidioșii au supt știrea cu o poftă nebună, ca niște vampiri. Numele nostru și fotografia lui Julien au ținut prima pagină săptămâni întregi, iar ziarele, de la cele mai obiective la cele de scandal, s-au înfruptat din evenimente, fără rușine. Asta pentru că statutul social al victimei, o orfană, avu ca efect creșterea agresivității tuturor fanfaronilor și binevoitorilor. Era vasul de pământ împotriva vasului de fier. Versiune modernă.

Demonii unor scârța-scârța pe hârtie au ieșit din adâncurile lor fetide, ca în afacerea demult uitată Bruay-en-Artois, pentru a-și scuipa ura față de burghezi. Judecat de apostolii buneicuvințe și ai bunăstării, care îi cereau capul, omul nostru se lipsi singur de el, la o lună după scandal, aruncându-se de la etajul șase al unei firme de avocatură de pe Bulevardul Raspail.

Deși își revendicase inocența, criminalul tocmai își semnase mărturisirea! Cei ce voiau să se răzbune, l-au vânat până în mormânt. Ar fi nedrept să uităm de jurnaliștii care au crezut în el. Dar vocile lor s-au făcut puțin auzite. După dispariția inculpatului, controversese s-au făcut din ce în ce mai mici, precum pielea de sâgri. Detractorii nu mai aveau cu ce se hrăni, nu mai aveau fapte de mărunțit și de azvârlit opiniei publice și oamenilor obișnuiți. Mama încerca, cu disperare, să-mi arate și câte ceva bun la acest presupus criminal, dar nu voiam să văd nimic. La paisprezece ani, l-am îngropat pe Julien împreună cu Sorel. Am renunțat la patronim și l-am luat pe cel al mamei, Mondici. Numele meu era

Chloé Mondici; totul a revenit la normal. În „aparență”. Salvarea aparențelor a fost esențială pentru adolescența care eram. Colegii mei de la colegiul *La Rochefoucauld* au fost, de asemenea, șterși din memorie. Dacă eu devenisem de speriat, ei erau încă și mai și. Nici nu se punea problema să împărtășesc cu ei acest secret știut de toată lumea. Și autorul și martorii nenorocirii mele au fost alungați. Cea mai bună prietenă pe care o aveam nici n-a așteptat „excomunicarea” m-a abandonat și ea, la sfatul rudelor.

— Biata mea micuță, mi-a șoptit mama ei, ar fi mai bine să te muți.

Nevasta asta de înalt funcționar folosi un ton condescendent pe care l-am încasat din plin, în acea zi. Am văzut roșu în fața ochilor. Oare nu eram și eu ca el, din aceeași sămânță de criminal ?

De atunci, adolescența mea pașnică s-a transformat într-un coșmar. Am încetat să mănânc. Tentația de a mă alătura celui din pricina căruia se abătuse tot răul asupra mea nu m-a lăsat multă vreme în pace. Doar posibilitatea de a-l întâlni pe călăul meu în cețurile lumii de dincolo mă făcu să dau înapoi.

Ca de fiecare dată când îmi aduceam aminte de acel timp din frageda mea existență, lacrimile se hrăneau neostoite din chinul meu.

Tata se întorcea seara târziu și intra în camera mea în vârful picioarelor, ca să mă sărute de noapte bună. Era un fel de ritual pe care îl așteptam ca pe o ofrandă. Se fac curând șapte ani de la ultimul sărut de la tata. Cu mintea blocată de atâtea operații la puterea

LIBRIS | We know books
a zecea, de fracții și de Teorema lui Thales, munceam din greu ; intrând și văzându-mă, s-a enervat :

— Ca de obicei, îngrași porcul în ajun !

Am început să mă smiorcăi, dându-mi seama că eforturile mele nu-l impresionau. Degeaba îi spuneam că profa de mate era depresivă și nu-și făcuse orele ; iar cireașa de pe tort, scorpia mă și detesta. Argumentele mele nu mai funcționau, erau demult cunoscute, pe jumătate false, pe jumătate adevărate.

A doua zi, după seara asta de pomină, poliția îl convoca pe doctorul Sorel la comisariat. Mașina de ucis, implacabilă, trasa primele marcaje. Chipul descompus al mamei, lua cu el, în prăbușirea lui, tot universul nostru. Se ghemui în durerea ei, fără să supraviețuiască pe de-a-ntregul furtunii mediatice, ieșind din ea doar ca să mă protejeze. Am părăsit locuința luxoasă, cu vedere spre Turnul Eiffel, casa de la Cabourg a fost vândută și chiar și bătrânul Jaguar pe care tata îl păstra ca pe o bijuterie de preț și îl folosea în rarele lui *week-end-uri* libere. Bani se împuținau, economiile se duceau pe cheltuielile cu avocații. Ne mutarăm în trei camere mici, la etajul șase dintr-un bloc de pe Bulevardul Versailles, la Paris. Îmi terminai studiile, fără strălucire, la liceul *Jean-Baptiste Say*, cu o nouă identitate, un nou statut social și o copilărie reinventată.

II

Iubitul meu spune că ochii mei sunt aurii ca luna. Cea despre care Pindar spunea că era ochiul nopții. Această galanterie de îndrăgostit avea sens. Am căutat mult timp lumina în adâncurile misterioase ale întunericului meu. În copilărie, mă visam o zeiță contemporană, un soi de hibrid între Diana și Venus. Am aceeași aversiune ca prima pentru căsătorie, dar împărtășesc cu cea de-a doua o natură mai hedonistă.

M-aș putea descrie la persoana a treia proclamând : Chloé, e o fată tânără de un metru șaptezeci și cinci, cu măsuri ideale și temperament înflăcărat, care își trece întruna degetele subțiri, prin părul bogat și întunecat. Și aș arăta mai puțin pretențios. Totul ar crea aceeași imagine senzorială, dar ar fi o percepție mai simpatcă a personajului. Lungimea poveștii argumentând în favoarea mea, mă face să optez pentru un „eu” fără ocolișuri. Am într-adevăr părul lung, castaniu închis, care mângâie un decolteu atrăgător, dar voi corecta excesul unui narator binevoitor, am doar un metru șaptezeci și doi și am treizeci de ani. Văzut de sus, portretul meu e același. Din cer, ca să fiu

mai exactă, pentru că uneori mă agăț de nori ca să privesc lumea și asta mă amețește. Din cauza altitudinii, desigur, dar mai ales din cauza micimii în care ne aflăm, noi, aceste exemplare de *Homo sapiens*! Gădesc că suntem ridicoli, cu visele, cu ambițiile și necazurile noastre de doi bani sau cu întristările noastre patetice, cu credințele noastre stupide care ne liniștesc, cu dorința de a trăi sau de a muri, care gravitează în aceeași direcție și, culmea culmilor, pulsivitatea noastră morbidă de a ne reproduce umflați de orgoliu inconștient. Din fericire, nu stau acolo prea mult timp.

Omul din mine se întoarce de fiecare dată cu o poftă nebună să se bălăcească între ai săi, fără să-și bată capul prea tare. Îmi accept omenescul. Admit că pot fi o pacoste, nevolnică, amuzantă, îndrăgostită, stupidă, lașă sau eroină, lucidă, rigidă, îndreptățită în judecată, tolerantă, violentă, sensibilă și proastă ca o cizmă. O listă incompletă de calificative care ne marchează minunata și jalnica noastră existență. Și naiba să îi ia pe cei care se cred superiori, că doar Montesquieu a scris-o acum trei secole și istoria stă mărturie: „Adevăr într-o epocă, greșeală în alta”. Și trebuie să-ți ucizi tatăl ca să poți vorbi de un complex al lui Œdipe? În ceea ce mă privește, aș zice că, înainte de toate, trebuie să ai ce face și să îți vezi de ale tale. Când nu ai norocul unui creier minuscul, te plictisești repede în închisoarea noastră cea de toate zilele.

Într-o primă instanță, semenii mei mă cred frivolă. Și într-a doua...pentru că îmi place la nebunie asta. Iubesc moda, cocktail-urile, vernisajele, spectacolul lumii, îmi place să cânt, să râd, să dansez, să

iubesc.... Și să fiu singură și tristă fără să le spun nimic. Am un fizic avantajos pe care îl înlănțui în accesorii inutile, numai ca să le pun în valoare. Sigur că nu e prea grozav să te lauzi de unul singur, dar și impostura narcisistă a modestului mi se pare jenantă. De altfel, când spun că sunt frumoasă nu mă las în seama canoanelor actuale de frumusețe din Occident. Evident, mă bucur de o piele de asiatică, fără vreo cremă, și de coapse de africană, fără un minut de gimnastică. Am, ceea ce face mai mult decât orice fizic, destule cunoștințe încât să navighez pe apele vieții fără să mă pierd prea mult. Mai ales de când am împlinit treizeci de ani. Înainte, mă sfărnam la cea mai mică clipire din pleoape a vreunui răuvoitor, azi am înțeles că, adesea, clipitul e involuntar. Până și în starea vegetativă persistă!

Locuiesc la Paris. Dar nu într-un cartier burghez. Numele ăsta, cu care gratulăm o nouă specie de locuitori, nu e complet anodin. E un cuvânt care îmi amintește de momente triste din copilărie, iar eu nu vreau să fiu tristă. Deci locuiesc lângă Madeleine. Prăjiturica în formă de scoică miroase tare bine și cum eu sunt o gurmandă, asta îmi convine de minune. Nu îmi fac cumpărăturile la Fauchon chiar în fiecare zi, până la urmă ți-e lehamite de tot. Mă plimb între piața Vendôme și piața Ternes și merg pe jos până în Saint-Germain-des-Près sau până în Marais ca să-mi cumpăr țoale, sătulă să tot returnez rochii sau pantofi cumpărați pe oarecare.com. Ca un fel de revoltă care mă liniștește. Rătăcesc până în Champs-Élysées și mă așez la terasă, la Fouquet's. Atâta ni s-au ros urechile cu restaurantul ăsta încât castelul de la Versailles devine o figură palidă.

Aici la Fouquet's trebuie să vii ca să existe. Îmi imaginez ce decepționați sunt oamenii simpli când vin să se așeze aici, pur și simplu pe un scaun. Ca acasă.

Nu fac parte din această categorie și, ca să mărturisesc totul, am fost deja acolo, mi-am încasat dezamăgirea. Deci e cu totul altceva! Dacă vă povestesc totul nu e ca să fac politică, aș fi putut, dar sunt prea rebelă sau prea inteligentă. Oricum, e mai bine așa decât să mi se spună că am un fund frumos!

Întâi de toate pentru că, în ceea ce privește posteriorul, se poate verifica foarte ușor și credeți-mă, e o unealtă foarte utilă, atât de utilă încât merită să o folosești cu bună știință. Vă dau un exemplu banal, o întâlnire la un oftalmolog foarte ocupat; ah, am uitat să vă spun sunt mioapă ca o cârțiță și port lentile de contact. Deci o întâlnire la oftalmolog, dar și ocazia de a mă ondula în fel și chip. Desigur, dacă aș fi abuzat de aceste mișcări aș fi obținut mult mai mult, dar nu exagerez niciodată. Am și eu mândria mea!

Încă nu v-am vorbit de meseria mea. Și asta pentru că am rătăcit orbește de colo-colo, înainte să am o slujbă plătită. În ciuda unui potențial deloc neglijabil, am muncit din greu, mărturisesc. O licență de litere nu ducea aproape nicăieri, poate doar să recit papagalicește că am făcut liceul și patru ani de facultate, cu tot cu anul repetat. Iată de ce am mers direct la esențial. Și pentru că nu-ți rozi coatele pe băncile facultății degeaba, am acceptat un stagiu într-o firmă. Acolo, expresia populară „a te lăsa călcat în picioare pentru doi lei pe oră” capătă sensuri nebănuite. Îmi mâncam zilele într-o firmă mică de vânzări prin corespondență.

LBRIS | We know books

Foarte mulți pensionari sau cine știe ce maniaci ai chat-ului, care, ca și mine, se lăsau călcați în picioare pe bani puțini, se prelingeau la telefon și îmi făceau capul toacă. Niciunul nu voia să știe dacă albastru e albastru celest sau violet. Alții, mai prolifici, treceau de la șort la vacanțe și aveam dreptul să-mi imaginez o excursie la Touquet, dus-întors, fără tren sau mașină. Și apoi, din când în când, vocea mea suavă excita pe câte-un tăntălău plin de sine și de testosteron care îmi debita măgării fără perdea. Dădeam pe *speaker*, ca să audă și colegele mele. Una din ele roșea, dar nu am știut niciodată dacă de rușine sau de plăcere.

De altfel, nici nu m-a interesat să aflu mai mult. Deprimarea mă pândea și îmi vicia neuronii și bunăvoința. Așa că nu am reînnoit contractul, scăpând de orice vină. A trebuit, cu inima ușoară, să plec din nou în cruciadă, ca să-mi asigur un acoperiș deasupra capului și hrana zilnică. Fără CV și fără interviu de angajare, un agent versat îmi propuse să-mi agit fesele pe podiumul discotecilor de lux. La *VIP*, iarna, la *Caves du Roy* sau la *Papagayo* în Saint-Tropez, pe timpul verii. Și trebuie să mărturisesc că, pentru o vreme, am simțit o plăcere îmbătătoare. E mica mea trăsătură exhibiționistă. Să trezesc dorința. Un viciu. O adicție. Pe care o împinsei la extremă înscriindu-mă la cursuri de teatru. Totuși, nici măcar metoda Stanislavski nu mă făcu să mă smiorcăi la comandă. Carapacea mea de beton bloca eventuala mea carieră de actriță. Atunci, am luat-o de la capăt cu CV și am pândit anunțurile. Mi-am făcut profil pe LinkedIn și am strâns rapid o groază de relații profesionale. Am regăsit mai ales studenți de la Sorbona și

de peste tot. Din taste au răsărit câteva propuneri. Cea a lui Grégoire mi s-a părut cea mai seducătoare. Susnumitul avea un duplex în Rue du Faubourg Saint-Honoré, un Ferrari, o creație Jeff Koon și o logodnică stilist, dar tot prost se îmbrăca. Un blug prăpădit, un tricou boțit și bascheți ciorsăiți. Cred că și șosetele le avea rupte. Ne-am dat întâlnire la terasa unui bar din Piața Saint-Honoré. Agent de bursă și mulțumit de el, acest fost elev al liceului *Jean-Baptiste Say* lucra pentru o bancă franceză. Rapid, grație relațiilor din „marea finanță”, îmi făceam valizele pentru malurile Tamisei. Iată cum, câțiva ani mai târziu, mi-am cumpărat cu banii jos apartamentul de lângă Madeleine și lingeam vitrine, cu cardul *Infinite* în mână, pe strada Faubourg Saint-Honoré!

Sunt sigură că mă detestați. E normal, vă arunc în fața sclipiciul din ochii mei aurii. Aurii ca luna, pe partea care se vede. Cealaltă vă întoarce spatele, cu fundată într-o gaură neagră: lungile mele perioade de rătăcire și de disperare.